РІК ЗАЛОЖЕНЯ 1893.
"СВОБОДА"
"LIBERTY"
виходить три рази на тиждень
вівторок, четвер і суботу,
видає
"УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ"
83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
Всі листи, моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу "SVOBODA".

СВОБОДА

ESTABLISHED 1893.
"SVOBODA"
("LIBERTY")
the Ukrainian Newspaper
published three times a week
Tuesday, Thursday and Saturday,
by Ukrainian National Association
at 83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
The best advertising medium.
Rates furnished on application.

Урядовий орган Українського Народного Союза -- "SVOBODA" -- Official organ of Ukrainian National Association.

РІК XXIII. ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ., второк 29-го червня 1915. Ч. 75. VOL. XXIII. JERSEY CITY, N. J., Tuesday, June 29, 1915. N. 75.

МОСКАЛІ УТІКАЮТЬ НА ЦІЛІЙ ЛІНІЇ.

Побіда Лінзінгена над Дністром. — Здобутє Ходорова. — 3.500 полонених Москалів.

Армія Бем-Ермолія полонила за чотири дни 14.270 Москалів.

Цар знова обіцює Полякам автономію в Польщі.

ВІЙНА З РОСІЄЮ:

ВІЙСКА БЕМ-ЕРМОЛІЯ ПОСУВАЮТЬ СЯ ДАЛЬШЕ НА СХІД. — ЗА 4 ДНІ ПОЛОНИЛИ ВОНИ 14.270 МОСКАЛІВ.

ВІДЕНЬ, 27. червня. — Війска Бем-Ермолія утворили після здобутя Львова нову боєву лінію на схід від міста і посувають ся тепер дальше наперед. Похід відбуваєть ся головно здовж обох залізничих шляхів: Львів-Камінка струмилова і Львів-Бережани. Головною цілию операций сеї армії є передівсім занятє Камінки струм., Буска, і Бережан.

Головна австрійська кватира доносить:

„По короткім відпочинку і уформованю війск на новій боєвій лінії армія Бем-Ермолія розпочала знова наступати на Москалів на схід від Львова і находить ся вже в половині дороги між Львовом а Камінкою струм. і Буском.

„В битвах в часї від 21. до 25. червня війска Бем-Ермолія полонили 170 російських офіцирів і 14.100 жовнірів та здобули 26 машинових крісів".

ПОБІДА ЛІНЗІНГЕНА НАД ДНІСТРОМ. — 3.500 ПОЛОНЕНИХ МОСКАЛІВ. — ЗДОБУТЄ ХОДОРОВА.

БЕРЛІН, 27. червня. — Головна німецька кватира доносить:

„Послідні битви над Дністром на лінії Миколаїв-Галич дали знова доказ безсильности російської армії. Помимо того, що Москалї мали дуже догідні становища над Дністром, союзним війскам удало ся на цїлій тій лінії перейти ріку. Підчас коли ліве крило взяло приступом місто Ходорів і занявши Грегорів, зближаєть ся до Рогатина, центр армії здобув перехід через Дністер на полудне від Букачовець. Праве крило армії бєть ся коло Галича.

„В битвах від 23. червня армія Лінзінгена полонила 3.500 Москалів.

Місцем довгих і завзятих битв були села Мартинів і Різдвяни над Дністром. Москалї, маючи тут чисельну перевагу і догідні становища, віднерли кілька разів напад союзних війск. Доперва при рівночаснім наступі від заходу і з полудня удало ся союзникам прогнати Москалів. Обі сторони мали понести тут великі жертви.

КРОВАВА БИТВА ЗДОВЖ ПІВНІЧНОГО БЕРЕГА ДНІСТРА. — ЦІЛІ СТОСИ РОСІЙСЬКИХ УБИТИХ.

БЕРЛІН. 26. червня. — Урядові телєграми австрійського головного штабу доносять про величезні втрати Москалів у битвах в полудневo-східній Галичині і Бесарабії.

Битва відбувала ся на цілій боєвій лінії. Вона тривала без перестанку 4 дні і 4 ночи. Російські команданти ні трохи не щадили житя своїх жовнірів. Великими масами гнали вони салдатів на певну смерть. Перед австрійськими закопами лежать цілі купи російських трупів.

Найбільше завзята битва мала місце на схід від Заліщик здовж північного берега Дністра. Російські відділи пробували кілька разів йти приступом на австрійські становища і в деяких місцях удало ся їм навіть до них досить близко підійти. Але остаточний вислїд був для них сумний. З величезними втратами мусїли Москалї цофати ся.

Не меньше криваві битви відбували ся в послїднім часї майже щодня в Бесарабії. Більша часть російських війск, які беруть тут участь в боротьбі, складають ся зі загального ополченя середущих і східних губерній Росії.

Буковинська армія, про яку в повисшій телєграмі є мова, заняла була сильні становища в Бесарабії (між Прутом і Дністром) і на північнім березі Дністра (від російської границї аж до Нижнева). Всї переходи через Дністер находять ся на тій лінії в руках Австрійців. Помимо чисельної переваги Москалів австрійська армія відбила всї їх напади, позістаючи дальше у своїх укріпленях.

НОВИЙ НАСТУП АРМІЇ МАКЕНЗЕНА.

БЕРЛІН, 27. червня. — Послїдних кілька днів по занятю Львова панував на північно-східній лінії хвилевий застій. Коло Львова були нагромаджені великі війска, які по його здобутю оказали ся тут вже злишними і треба було перевести нове угрупованє сил. Всї війска Макензена находять ся тепер на північний схід від Жовкви і Рави руської і там треба надіяти ся небаром великої битви. В недїлю рано Макензен розпочав новий наступ на цїлій лінії.

Німецький головний воєнний штаб доносить:

„Нині рано війска Макензена почали знова наступати на Москалів здовж боєвої лінії на північний схід від Жовкви і Рави руської. Гановерські полки взяли приступом сильні становища неприятеля на північ від Рави руської і полонили притім 550 Москалів".

Головною цїлию дальших операцій армії Макензена є тепер похід на північ в напрямі Холма. Через Холм веде головний шлях, який лучить Київ з Варшавою. Перерванє сеї дороги рівнало би ся цїлковитому роздїленю російської боєвої лінії на дві части: північну і полудневу.

Після російських телєграм війска Макензена заняли місцевість Гуту зелену, положену в половині дороги між Равою руською а Угновом.

ДАЛЬШИЙ ПОХІД АРМІЇ АРХ. ЙОСИФА ФЕРДИНАНДА.

ВІДЕНЬ, 27. червня. — Війска арх. Йосифа Фердинанда очистили вже цїлковито з Москалів околиці над долїшним Сяном. Москалї уступають на цїлій лінії в північно східнім напрямі.

Австрійське міністерство війни оголосило:

„Наступ армії арх. Йосифа Фердинанда на цїлій лінії в полудневій Польщі відбуваєть ся дальше. Москалї утікають в напрямі Завихоста, Ожарова і Сєнного".

СТРАШНІ ВІДНОСИНИ У ЛЬВОВІ В ЧАСАХ ПАНОВАНЯ МОСКАЛІВ.

Заборона української мови.

БЕРЛІН, 25. червня. — Німецька часопись „Берлінер Тагблят" одержала від свого кореспондента зі Львова телєграму, в котрій описує коротко відносини у Львові, які панували в місті перед відобранєм його союзними війсками. Вона звучить:

„Щоби представити вірно події, які зайшли у Львові в часї девятимісячного пановання Москалів, то приходить ся до переконаня, що в часї російського пановання більше потерпіли передівсім бувші австрійські урядники з причини цілковитого задержаня платнї. Через те богато родин з висших кругів попало в крайну нажду. Деякі з них були приневолені ходити по улицях міста і жебрати, заспокоюючи свій голод в кухнях милосерних людий. Люди, які перед війною займали визначні становища, тепер рубають дрова, а їх жінки печуть хлїб і булки та розносять по домах.

„Цїни за средства поживи були дійшли вже до неймовірних границь. Місто Львів видало двокоронові паперові гроші, котрі однак мали вартість всего одної корони.

„Російська полїція і козаки правильно патролювали на улицях міста.

„Школи можна було отворити лише за виразним дозволом військового коменданта міста. Плян науки у всїх тих школах мусїв обіймати найменьше 5 годин науки російського язика на тиждень. В школах позволено уживати лише таких підручників, які були одобрені російською цензурою. В занятій части Галичини заведено російський урядовий календар.

„Деякі визначнїйші люди, які сприяли Москалям, одержали за се в нагороду відповідні уряди в російській службі. Між иншими російське правительство винагородило д-ра Маріяна Глушкевича, проводира галицьких русофілів, іменуючи його бурмістром Перемишля.

„Всїх мущин, які находили ся у військовім віці, Москалї арештували і перевели в Росію. Такасама доля стрінула і австрійських вислужених офіцирів. Між иншими арештовано навіть 80-лїтного австрійського генерала Рика, ветерана зпід Севастополя (у війнї з перед 60 років).

„Вже в другій половині місяця мая почали російські урядники опускати поволи Львів. Коли Львів упав, не лишив ся з них вже ніодин.

„КНИЖКИ, ДРУКОВАНІ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ, МОСКАЛЇ ЗНИЩИЛИ. РОСІЙСЬКЕ ПРАВИТЕЛЬСТВО ОГОЛОСИЛО ТАКОЖ ЗАБОРОНУ УЖИВАНЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ЛИСТАХ І ТЕЛЄГРАМАХ".

Др. М. Глушкевич, про котрого згадуєть ся в повисшій телєграмі, був зразу судією в Бродах, а відтак по переведеню з ним слїдства з причини ширеня російської пропаґанди видалено його зовсім зі служби. При попередних виборах до парляменту вибрано Глушкевича послом зі золочівського округа. В послїдних часах займав він видне становище серед галицьких кацапів і часто відбував подорожі до Петрограду. Коли вибухла війна Австрії з Росією, Глушкевич втік разом з иншими зрадниками до Росії і повернув до Галичини враз з російськими війсками, подаючи ріжні цінні для Москалів інформації.

Помимо того, що галицькі кацапи віддали яко зрадники українського народа і австрійської держави великі услуги російській армії і російським політичним властям, Москалї не дуже їм довіряли. Не було майже зовсім вістий про се, щоби Москалї галицьких зрадників надїляли якимись висшими відповідальними урядами. Навіть звісний голова російської партії в Галичині Дудикевич не удостоїв ся жадного більшого відзначеня. Доперва з вістию про відобранє Перемишля з рук Москалів надійшла рівночасно і вість про іменоване М. Глушкевича „ґрадоначальніком" Перемишля. Та його власть тривала відай лише кілька днів. Зрадникам народа навіть під Росією не ведеть ся...

В БІДІ МОСКАЛЬ ОБІЦЮЄ ЗНОВА САМОСТІЙНУ ПОЛЬЩУ.

ПЕТРОГРАД, 25. червня. — Нині на засїданю ради міністрів порішено іменувати комісию, зложену з 12 членів: 6 Москалів і 6 Поляків. Головою сеї комісії вибрано Горемикіна, президента міністрів. Отся комісия має виготовити проєкт на автономію Польщі, яку проголосив дня 14. серпня минувшого року великий князь Никола Николаєвич, начальний вожд всїх російських війск.

Коли цар бачить, що його армія розбита, коли втратив майже цїлу Галичину і більшу часть польських ґуберній, коли Німець готовить ся до остаточного атаку, щоби здобути Варшаву, тодї цар нагадав собі знова автономію Польщі. Бо щож то шкодить тепер обіцювати Полякам автономію, коли майже вся Польща в руках неприятеля. Цар, а зглядно російське правительство числить на се, що коли Полякам обіцяє якусь автономію, то позискає їх прихильність для Росії і викличе більше ворожий настрій проти Австрії і Німеччини.

Чи обітниці царя богато поможуть, треба сумнївати ся. Доказом того нехай буде хоч би се, що *леґіони польських добровольців, які бють ся* тепер проти Росії, складають ся в більшій части з Поляків, походячих з російської Польщі. Одинокими сторонниками Москалів були галицькі „вшехполяки", які поутїкали з Галичини враз з російським військом.

ЗВІЛЬНЕНЄ МІНІСТРА МАКЛАКОВА І ШЕФА ПОЛІЦІЇ АДРІЯНОВА.

ЛОНДОН, 27. червня. — Цар звільнив з уряду міністра внутрішних справ Маклакова і головного шефа поліції міста Москви, Адріянова. Яко причину їх звільненя подають послїдні заворушеня в Москві.

Наслїдником міністра війни Сухомлїнова іменував цар Полїванова, який дотепер займав уряд першого секретаря („помощного товарища") міністра війни.

МОСКАЛЇ НАРІКАЮТЬ НА ЛИХУ АМУНІЦІЮ.

БЕРЛІН (бездр. тел. через Сейвіл, Л. Ай.), 27. червня. — Російські воєнні власти нарікають на лиху якість амуніції, яку доставляє їм Японія. Кажуть, що вже гіршу амуніцію взагалі годі виробляти. Наслїдки дїланя японських гарматних набоїв рівнають ся майже нулї, підчас коли огонь німецької і австрійської артилєрії, а передівсім тяжких гавбиць, робить страшне знищенє. 70% ранених людий в російській армії походить від гарматних куль.

О якімнебудь ладї і орґанїзації серед російської армії в Галичинї не може бути тепер і бесїди. Недобитки ріжних російських полків на скрізь перемішані і цїлковито здеморалізовані.

ДВОХ ЯПОНСЬКИХ ОФІЦИРІВ ПОПОВНИЛО САМОВБИЙСТВО З ПРИЧИНИ УПАДКУ ЛЬВОВА.

ТОКІО (Японія), 26. червня. — Японські офіцири, майор Накаіма і капітан Гасгімото, які по стороні Москалів брали участь в битві під Львовом, поповнили самовбийство через гара-кірі, коли столиця Галичини упала. Вони воліли згинути з власної руки, ніж мали себе збезчестити, йдучи в полон ворога. Про се доносять урядові вісти з Петрограду.

Гара-кірі — се японський спосіб відбираня собі житя. Смерть наступає через те, що дотичний чоловік розпорює собі живіт і серед великих мук кінчить житє.

З повисшої телєграми показуєть ся, що по сторонї Москалів бють ся і Японці. Вже в початках першої неудачної облоги Перемишля Москалями доносили телєграми з Петрограду, що їм на поміч спішить японська тяжка артилєрія. Чи тепер помагають Москалям лише японські офіцири, чи може і цїлі відділи японських війск, про се покищо не знати.

ЗВІРСТВО МОСКАЛІВ.

Примір, в який спосіб Москалї поводять ся зі своїми воєнними бранцями, подає Стефан Вахтер, бізнесмен з Пасайку, Н. Дж. (204 Паркер Аве.), який на днях одержав лист від свого брата Івана Вахтера, котрий яко австрійський жовнір попав ся в російський полон.

В своїм листї доносить Іван Вахтер, що Москалї обходять ся з ним і з його товаришами недолї дуже добре. Своє писанє закінчив він отсими словами: „Здери почтові марки і заховай їх у себе: вони будуть мати велику вартість".

Коли Стефан Вахтер віддер марки (стемпси) — а було їх пять — побачив на коверті писані слова, які з трудом вдало ся остаточно відчитати. Зі змісту тих слів виходить, що Москалї по звірськи обходять ся зі своїми бранцями. Коли Москалї взяли його в полон, відрубали йому обі ноги низше колїна. Така сама доля стрінула і прочих 32 його товаришів.

—o—

ВІЙНА З ІТАЛІЄЮ:

ІТАЛІЙЦЇ СТРАТИЛИ В БИТВІ КОЛО ПЛЯВИ 3.000 В УБИТИХ.

ВАШІНҐТОН, 27. червня. — До австрійського амбасадора в Злучених Державах надійшла з австрійського міністерства війни вість про великі втрати Італійців в битві над рікою Ізонцо.

Урядова телєграма звучить:

„Місто Плява (над рікою Ізонцо) находить ся дальше в наших руках помимо великих зусиль неприятеля. На приказ короля перевели італійські війска кілька нападів на наші становища, але безуспішно. Наші війска, а передівсім артилєрія, спричинила серед Італійців величезні втрати. Італійцї були приневолені залишити свій намір, позіставляючи на побоєвищи понад 3.000 трупів".

Всї дотеперішні успіхи Італії є незвичайно малі і невеликого воєнного значіня. На границї Тиролю і Каринтії відбуваєть ся боротьба на самім пограничу. Лише на сході італійські війска дійшли до ріки Ізонцо і тут вже три тижнї триває битва без найменьшого успіху для Італійців. Кожду пядь землї мусять Італійцї оплачувати величезними жертвами в людях і амуніції, підчас коли втрати Австрійців є розмірно малі.

Неудачі Італійців дали причину до ріжних вістий про готовість Італії до заключеня мира з Австрією. Іменно Італія мала заявити ся за миром під услівєм, коли Австрія відступить їй передше обіцяні области, в яких мешкають Італійцї. Хоч сї вісти не зовсім заслугують на віру, то всетаки се съвідчить, що між Італійцями є сильна партія, яка є противна війнї з Австрією і бажала би її як найскорше покінчити.

"SVOBODA" (LIBERTY)
the Ukrainian newspaper
published three times a week: Tuesday, Thursday and Saturday by Ukrainian National Association at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Established 1893.

JOSEPH STETKEWICZ, editor
83 Grand Street, Jersey City, N. J.

ANDREW SAWKA, manager
83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as second-class matter March 30, 1911, at the Post Office at Jersey City, N. J., under the Act of March 3, 1879.

SUBSCRIPTION:	ПЕРЕДПЛАТА:
In United States: $2.00 per year, $1.00 per 6 months, 0.75 per 3 months	В Злучених Державах: на рік $2.00, на пів року $1.00, на 3 місяці 0.75
In Jersey City, Canada and other foreign Countries: $3.00 per year, $1.50 per 6 months, $1.00 per 3 months	В місті Jersey City, до Канади і других країв: на рік $3.00, на пів року $1.50, на 3 місяці $1.00
Single copy 3 cents.	Поодиноке число 3 центи.

За кожду зміну адреси платить ся 5 центів.

Адреса: SVOBODA
83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Всї моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу „Svoboda“.

При висиланю замовленя належить долучити моні-ордер або чек.

Число телефону 498 Jersey City.

AMERICAN ASSOCIATION OF FOREIGN LANGUAGE NEWSPAPERS MEMBERSHIP LABEL

За всї оголошеня поміщувані в „Свободї“ редакція не відповідає. — Рукописий не звертає ся.

ПОДЯКА ЗА ҐРАТУЛЯЦІЇ З ПРИВОДУ ОСВОБОДЖЕНЯ ЛЬВОВА.

На вислану українськими орґанізаціями у Злучених Державах до австрійсько-угорського амбасадора д-ра Константина Думби телеграму з ґратуляціями з приводу освободженя нашої столиці Львова з московських наїзників наспіла на адресу У. Н. Союза отся телеграма:

Ленокс, Масс., дня 25. червня 1915. До Українського Народного Союза, 83. Гренд Ст., Джерзи Сіти, Н. Дж.

Приміть мою найгорячійшу подяку за Ваші ґратуляції і вислови льояльних почувань для австро-угорської монархії, які я вже переслав до мого правительства у Відни.

Амбасадор Думба.

ВІСТИ ЗІ ЛЬВОВА.

Редакція віденської „Свободи“ одержала при кінци мая лист від одного Українця, котрому вдало ся через Румунію втечи зі Львова, коли вже відтам Москалі зачали втікати. В листі є дуже богато цікавих відомостий, які сей Українець подав на основі власних спостережень в часї свого побуту у Львові. Передруковуємо сей лист з віденської „Свободи“ в цілости.

Арештоване Українців.

Жертвою московського наїзду на східну Галичину упали передівсім Українці, яких Москалї зачали перших арештувати. Зразу — до січня сего року — арештували тілько виїмково (пр. нотаріяльного кандидата Михайла Мочульського і директора книгарні Наукового тов. ім Шевченка Дермаля), аж коли при помочи оставших у Львові москвофілів перевели точний спис всіх інтеліґентних Українців, які лишили ся у Львові, зачали арештувати масово. Арештованя розпочали ся з кінцем січня, найбільше однак арештовано в лютім с. р. В тім часї заарештовано: д-ра В. Охримовича і д-ра С. Федака (директори „Днїстра“), директора Народної Торговлї М. Заячківського, директора Краєвого Союза Кредитового Костя Паньковського, ректора духовного семинара о. д-ра Боцяна, редактора „Нового Слова“ М. Курцебу, редактора видавництв „Просьвіти“ Ю. Балицького, заступника голови Українського Товариства педаґоґічного Константину Малицьку, урядника Земельного Банку Гіпотечного П. Стафіняка, урядника Товариства урядників і сьвящеників П. Войнаровського, директора Українського Національного Музея д-ра Сьвєнціцького, катедральних сотрудників о. д-ра Горникевича і о. д-ра Соболя, капеляна митрополита о. Демчука, завідателя в Юрі брата Гроцького, судового радника Шеховича, академика Недїлку (старшого) і Партику і богато инших.

Арештованих держали около два місяці в вязници, де поводили ся з ними в дуже нелюдський спосіб. Відтак деяких випустили на волю (найдовше сидів д-р В. Охримович — але і його вкінци пустили), віддаючи їх одначе під надзір поліції. Доси в львівській вязници сидять редактори М. Курцеба і Ю. Балицький, Константина Малицька, о. д-р Горникевич і о. д-р. Соболь, брат Гроцький і академик Недїлка. Поведенє властий з арештованими Українцями є справдї страшне — особливо, коли Москалям стало „горячо“ у Львові.

На три днї перед приїздом царя до Львова поліція арештувала всіх сьвідомійших Українців без виїмки (навіть жінки) і випустила їх на волю доперва тоді, коли цар виїхав з Галичини. Так отже ні один з львівських Українців не мав „щастя“ оглядати московського царя.

Москалї, не чуючи вже твердого ґрунту під ногами, забирають ся зі Львова — але забирають і Українців, яких держали в тюрмі, або яких заарештували в послїдній хвили.

Затовили на смерть.

Як Москалї поводять з арештованими Українцями, є доказом, що арештованого **українського студента університету Партику московські поліційні урядники підчас переслуханя били доти, аж сконав під їх руками.** Так само збили редактора „Нового Слова“ Миколу Курцебу, якого підчас переслуханя бив по лици аж до крови ніхто инший як „ґаспадін палковнік“. Зі знущаня занедужав смертельно урядник Земельного Банку Гіпотечного Павло Стафіняк, а один з арештованих Українців в наслідок мук збожеволів в тюрмі і його мусїли відставити на Кульпарків. Взагалі Українців у Львові — а так само і по краю — винято зпід права і з ними московська зволоч на спілку з москвофілами поводить ся гірше дикунів, уважаючи їх всіх за непримиримих ворогів Росії.

Митрополит Шептицький

жиє дальше в неволи в Курску, в Росії. Разом з ним виїхав брат Гроцький і пробував з ним довший час, але опісля Москалї його усунули і позволили вернути до Львова, де однак його сейчас по приїзді арештували і держать доси в тюрмі та мають вивезти (може вже в послїдних днях і вивезли) в Сибір. Митрополит жиє тепер під дуже строгим доглядом, не вільно йому писати листів, а коли раз написав до кількох львівських сьвящеників, то їх сейчас арештовано. Всї Українці в Галичині і то не тільки інтеліґенти але і селяни — жалують ся дуже, що правительственні чинники не спонукали митрополита Шептицького до виїзду зі Львова.

Зрабоване митрополитальної палати і українських інституцій.

Москалї обрабували цїлковито митрополитальну палату при площи Юра. Вивезли всї меблї, образи,, а чого не могли забрати, се понищили. Коли зрабоване в митрополита добро вивозили на зелїзничий дворець, поліція приказала всім мешканцям на площи Юра і кількох сусїдних улиць позамикати вікна і ніхто з мешканців тих домів не сьмів показувати ся в вікні під загрозою великої кари. Видко, самі наче встидали ся рабунку в білий день. Кромі меблїв, образів, книжок і т. д. зрабували всї дорогоцїнности митрополита і його приватну переписку.

Обрабовано також фундований митрополитом Український Національний Музей. Вивезено до Росії всї старі рукописи, рідкі старі книги і рідкі старинні церковні річи. Так само обрабовано з рідких і цінних рукописий, книжок і річий музей і бібліотеку Наукового Товариства імени Шевченка та музей і бібліотеку тов. „Просьвіти“. Обрабовані з цінних річий музеї і бібліотеки замкнено і опечатано, щоби навіть з останків не міг ніхто користати.

Замкнене українських інституцій.

Ще сейчас по своїм приїзді замкнули Москалї всї українські просьвітні і політичні товариства і орґанізації та заказали щонебудь (навіть афіші!) друкувати в нашій мові. Замкнено Просьвіту, Наукове тов. ім. Шевченка, Українське тов. педаґоґічне, Сокіл, Народну Канцелярію і т. д., але економічні інституції, могли формально. інституваті. Тепер, коли нищене всего, що носить на собі українське знамя, прибрало нечувані розміри, Москалї, по переведеню ревізії в поодиноких українських економічних інституціях урядово їх замкнули. І так замкнено і опечатано Днїстер, Земельний Банк Гіпотечний, Краєвий Союз Кредитовий, Товариство урядників і сьвящеників, Народний Дім на Городецькім, Сокільський Базар, Доставу, Сїльський Господар, Краєвий Союз господарсько-торговельних спілок, Краєвий Союз для збуту худоби. З українських господарських інституцій істнує лишень Народна Торговля і Народна Гостинниця, яка провадить тілько готель, але і ті дві інституції жиють серед дуже прикрих відносин.

Так само і в решті східної Галичини, яка є під російським панованєм, Москалї замкнули урядово всї українські товариства й інституції.

Українським інтеліґентам не вільно сходити ся разом, бо коли би случайно трох-чотирох зійшло ся, сейчас знайде ся хтось з тайної охрани і веде на поліцію. Кромі вичислених висше, прожива ють у Львові ще такі з виднїйших Українців: д-р Іван Франко, Іван Труш, адвокат д-р М. Шухевич, проф. А. Гарасевич, директор Союза торговельних спілок С. Герасимович, скарбовий радник Бандрівський, проф. О. Скрентович, проф. А. Березовський, інжинїр І. Брилинський, проф. ґімн. Посацький і цїлий ряд молодших ґімназіяльних професорів та урядників. Всї дуже прибиті.

Посол Тимко Старух

втік перед московським наїздом до свого брата Антошка в Бережници в горах коло Ліска. Тут в селянській одежи перебував аж десь до січня с. р. В дорозї до Бережан поступив до Львова, але тут хтось з москвофілів чи вшехполяків його пізнав, дав знати до охрани і ся посла Старуха заарештувала та вислала до Росії дня 3. червня с. р.

Посол Михайло Петрицький жиє в Копичинцях — покищо не тиканий московськими властями і як кажуть, веде склеп. Посла д-ра Теофіля Окуневського з Городенки Москалї вивезли до Росії вже давнїйше.

Инші українські посли до парляменту і майже всї бувші соймові посли — як звісно — виїхали з краю перед московським наїздом і пробувають тепер у Відни, з виїмкою д-ра В. Загайкевича і Гриця Тершаковця, які служать при війску.

На пів московський вигляд Львова.

Львів робить тепер враженє напів московського міста. До дотеперішних виключно польських написий на улицях і шильдів на склепах додано на першім місци московські написи; всї дотеперішні написи на склепах в українській і німецькій мові — які де були — зникли зовсім. По зелїзничих двірцях, по склепах і улицях продають всюди московські часописи.

В самім Львові кромі давнїйшого москвофільського дневника „Прикарпатская Русь“, де працюють д-р Яворський з Київа, Валявський зі Защити землї, др. Марков (син покійного редактора) і тижневика „Голосъ Народа“, де „надвизаются“ Бендасюк і Колдра, виходить ще два дневники в московській мові „Львовское Военное Слово“ яко орган ґенерального штабу і „Львовскій Вѣстникъ“ яко орган ґенерал-ґубернатора Бобринского; до недавна виходив ще третій дневник „Новый край“. Польські ґазети виходять всї як і перед війною, але їх вигляд в порівнаню до московських є дуже нужденний. Всї львівські ґазети відносять ся до Українців з правила дуже ворожо без ріжниці, в якій мові вони друкують ся. В нашій, українській мові не виходить тепер в Галичині ні одна ґазета,

Москвофільські „общества“

дізнають окремої опіки зі сторони московських властий і одержали від них великі гроші на аґітацію між народом. Общество Качковського удержує велику канцелярію при улици Валовій і раз враз висилає по краю аґітаторів для відновленя або основаня кацапських читалень і для аґітації за православєм. Общество „Народный Домъ“ утворило в своїй бурсї ріжні приюти для примішеня збігців і під управою „госпожі“ Монцібовичевої з Куткора веде там аґітацію за переходом на православє та висилає людий до Росії.

Ставропиґійське брацтво, до якого належать виключно тільки кацапські проводирі, рішило на внесенє Дудикевича перейти на православє і вести аґітацію за православєм. Се впрочім не новина, бо ті всї „общества“ — з окрема церковне товариство Ставропиґія в своїм Временникъ-у — ту саму роботу вели ще і перед війною.

Політичний керманичем кацапства і дорадником московських властий є „Народный Совѣтъ“ під проводом д-ра В. Дудикевича і міститъ ся в Ставропиґії, де є також редакції „Прикарпатской Руси“ і „Голосъ-а Народа“. Споряджене списів Українців і українських товариств, арештованя Українців, висилка аґітаторів до краю, урядженє московських курсів і московських обходів, висилка людий до Росії, вербованє людий до шпіонажі в користь Росії, видаванє своєї думки щодо політичного переконаня поодиноких осіб, веденє аґітації за православєм і основуванє московських шкіл—то „чесна“ робота, яку веде „Народний Савєт“. Він стоїть в тісних зносинах з канцелярією ґенерал-ґубернатора, з волинським архиеп. Евлоґієм, який майже стало мешкав у Львові — а передівсім з дирекцією поліції і тайною охраною, яка в справах Українців звертає ся все до „Народнаво Савєта“. Рівнож і всї инші москвофільські товариства — між ними і економічні — роблять горячкову роботу в користь Росії.

На війні львівські кацапські провідники зробили величезні маєтки на спілку з московськими чиновниками, охранниками і иншими московськими опришками, які наче сарана злетїли на східну Галичину і крадуть людське добро то погрозою арештованя і зсилки вимушують на богатих людях великі окупи; пр. Дудикевич, який мешкає в мешканю жидівського міліонера адвоката Шафа напроти Скарбківського театру — мав доси накрасти і навимушувати більше ніж міліон корон. Богато з москвофілів, а так само з поміж вшехполяків (не тільки мущин але і женщин) служить в тайній московській поліції (охрані), а товмачами (переводчіками) при уєздних начальствах (староствах) є москвофільські академики або ґімназійні ученики. Один з кацапських провідників — др. Марія Глушкевич був „градоначальником“ (бурмістром) в Перемишли, але тепер вже соромно відтам „удрал“.

Аґітація за православєм

ведуть всї москвофіли. Тепер вже зникли ріжниці між так званими старокурсними кацапами (партія о. В. Давидяка з часописями „Галичанинъ“ і „Русское Слово“) і новокурсними кацапами (партія д-ра В. Дудикевича з часописями „Прикарпатская Русь“ і „Голосъ Народа“) — бо всї кацапські інтеліґенти стали аґентами московських наїзників. В наслідок їх аґітації перейшло доси на православє около 200 кацапських громад, до яких вислано московських попів. Дуже богато з москвофільських сьвящеників, які остали в Галичині, перейшло на православє. З великою парадою принимав у Львові на православє архиепископ Евлоґій кацапського аґітатора о. Яворського з Кривого коло Радехова (давнїйше в Городку). Православні богослуженя відправляють в Волоській і Преображенській церкві у Львові, де парохами є москвофіли о. В. Давидяк і о. Давидович. Завідатель архиепархії митрат Андрій Білецький (москвофіл) дивить ся рівнодушно на ширенє православя.

Наші українські сьвященики і наші українські селяни держать ся кріпко проти православя. Цікаво, що богато селян, які перед війною держали з кацапами, тепер в наслїдок нелюдського поведеня московських наїзників відступили від кацапів. **Українська сьвідомість серед народних мас в східній Галичині не тільки не упала**, але значно **скріпшала і поширила ся, мимо повного застою в праци наших орґанізацій. Всї вірять, що московське пановане не буде тривати довго.** Наших селян не взяли на ніякі обіцянки, як надїли землею. Тепер впрочім вони переконали ся, що Москалї не думають про надїли селян панською землею, бо жиють з дідичами як найлїпше і їх піддержують.

Першу московську школу

отворено на весні с. р. в сели Запитові львівського повіта. На отворенє сеї школи приїхали посли до державної думи, ґраф В. Бобриньский і Д. Чіхачев, начальник львівського повіта ґраф Лямсдорф Ґалаґан, Дудикевич і богато москвофілів зі Львова. По молебни, який відправив батюшка Курманович, відбула ся парада, на якій промовляли згадані московські аґітатори. Московські книжки для дітий (щось около 50) роздав начальник повіта. Учителькою в Запитові стала якась А. Ґребеновськая і вчить вже маленьких школяриків штокати і какати по московськи.

Цар у Львові.

Перед шести тижнями був цар у Львові (про се ми вже писали точнїйше). Перед його приїздом поліція замкнула до арештів всїх, хоч трохи звісних Українців і богато Жидів та декого з Поляків, яких випустили доперва по кількох днях, коли цар виїхав вже з Галичини. Цар приїхав самоходом з Бродів, стережений всюди по улицях війском і тайною поліцією, які творили шпалїр, поза котрим було трохи цікавої польської публики, до якої цар мав промову з намісниківського балькону, нагадуючи її манїфест Николая Николаєвича в польській справі. В намісництві приняв цар на окремім послуханю президію „Народнаво Савєта“ під проводом Дудикевича і депутацію вшехпольської

ПЕТРОГРАДЪ — ГАЛИЧИНА
УТЕЧА КАЦАПІВ І ВШЕХПОЛЯКІВ ЗІ ЛЬВОВА.

партії під проводом професора львівського університету і вшехпольського аґітатора д-ра Станіслава Ґрабського. Дудикевич і Ґрабський іменем своїх партій зложили цареви вірнопідданчу чолобитню.

Другого дня поїхав цар зі Львова самоходом через Рудки до Самбора, де оглянув місто і відобрав рапорти і ще того самого дня через Хирів-Добромиль виїхав самоходом до Перемишля, де оглянув знищені форти і приняв москвофільську депутацію під проводом д-ра Маріяна Глушкевича і депутацію вшехполяків. По дводневнім побуті в Перемишли вернув цар зелізницею через Львів до Росії.

Війско без оружя.

У Львові вправляють ся дуже богато російських рекрутів, яких раз враз відсилають ся на галицький боєвий фронт. Часто у Львові можна бачити, як через місто мапирує рота з 250 рекрутів і на ту роту є всего два-три кріси. Решта рекрутів має в руках тільки дручки і ними маркерує наче крісами. Упадок духа серед російських салдатів дуже великий. Офіцири ходять похнюплені і сумні і на такий їх вид в наших ступає віра і надія.

Москалі втікають зі Львова.

Побіда австрійського і німецького війска над Сяном і коло Стрия, та окруженє Перемишля викликали переполох серед московських властий у Львові. В урядах пакують акти і вивозять до Бродів (по части і до Золочева). Зі Львова виїхав вже ґенерал-ґубернатор ґраф Бобринський і всї начальні російські власти — на разі до Бродів, а дасть Бог, що незадовго і дальше. Зі Львова і околиць Львова вивозять з великим поспіхом день і ніч всякі запаси з великих військових маґазинів. Чуєть, що Австрійці і Німці їм вже на пятах. Московські купці і московські банки замикають свої інтереси у Львові і втікають до Росії, а з ними наші зрадники-кацапи і богато вшехполяків. Дудикевич і Ґрабський вже втікли до Росії. Серед львівських кацапів і вшехполяків велике заміпанє, серед наших радість, що невдовзі скінчить ся московська неволя.

МАРШ УКРАЇНСЬКИХ СТРІЛЬЦІВ.

В горах грім гуде, хоч зима паде,
землю спороли гармати,
гремить війна, дуднить луна,
дрожать ранені Карпати.
Хто живий, вставай, боронити край,
вкритий огнем і мерцями!
Не буде тобі сумно у борбі
між Січовими Стрільцями.

Лютий кат прийшов проливати кров,
взяти народ наш в неволю,
і море сліз у край приніс,
розбій і смерть і недолю.
Та вступив ся кат із верхів Карпат,
втік, наче вовк, манівцями,
або тут і впав, як у бій попав
із Січовими Стрільцями.

Січові Стрільці за свій край борці,
за всю рідню і свободу;
у них борба — се їх судьба
і дорогого народу.
І ряди могил не возьмуть їм сил,
ворог тут бєть ся з серцями,
лицаря убє, думка ожиє
між Січовими Стрільцями.

Хтож то там іде і перед веде?
Диво! се наші дівчата!
Личко як мак! кругом козак,
душа стрілецька, завзята.
Не цілуйте їх! На війні се гріх!
Ви уберіть їх вінцями!
Слава тим дочкам, щирим козачкам
між Січовими Стрільцями!

Осип Маковей.

Т. Р. 3. марта 1915.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

А. М., Експорт, Па. У відповідь на Ваш лист, в якім висказуєте бажанє, щоби подати у „Свободі" зміст поданого в 72. ч. нашої часописи по німецьки вірша німецького поета Гамерлінґа п. з. „Пророцтво німецького поета сперед кількадесяти літ" подаємо сей вірш в перекладі В. Римкевичівни. Сей переклад звучить:

Моїм ясним віщим зором вічне сьвітло проникаю
І неначе би душею темну будучість читаю,
Та крізь тайни, дивний сумрак, що будучі дні вкриває,
Бачу я богиню чудну, яка звільна приближаєсь.
О, ти двайцяте століте! з брязком зброї, що тебе
Славним германським століттєм сьвіт у подиві назве.
О ти народе німецький! Сьвіт у вірі задрожить,
Коли раз твоя могутність суд над ворогом вчинить.
Неторканий край Англії стопа твоя роздавить,
Всюди буде аж до неба кров ворожая димить.
Й велита з глини Росію в порох ти еще зітреш,
І в краях її богатих ти собі гніздо сплетеш,
Австрія, яку за мертву довго мали вороги,
Заки двайцять літ минеть ся, встане посеред хвали.
Вороги в жаху дрожачи їй кланяти ся будуть,
Другим німецьким цісарством „Пані Заходу" назвуть;
І нова корона Польщі скрань Габсбурґа украсить,
І ПІД НИМ ВКРАЇНІ МИЛІЙ СОНЦЕ ВОЛІ ЗАБЛИ-
[ЩИТЬ,

О улюблений народе, чую звук трембіт далекий,
Та кітли, цимбали грають на побіди день великий.
Тіш ся, тіш ся, милий краю, отри слезу вікову,
Ворогів своїх не бій ся, тобі долю я віщую.

Німецький поет Роберт Гамерлінґ, котрий написав сей пророчий вірш, родив ся в 1830-ім році, а помер в 1889-ім в Ґрацу (в Стирії, в Австрії). Його пророчий вірш в оригиналі находить ся в міськім архіві в Гамбурґу (в Німеччині).

А. Р., Ґлестонбури, Конн. Надіслану Вами статю про Українців, друковану в „Народнім Словенськім Деннїку", ми кинули до коша. Майже всі словацькі часописи в Америці стоять на тім самім ґрунті, що олифантська „Правда", а з „Правдою" — чи можна розумним людям полемізувати? Колись Словаки будуть дивити ся на наші визвольні змаганя иншими очима, але покищо вони є так побаламучені як і наші галицькі кацапи.

Галицькі ґрунти, які є власностю Українців, перебуваючих під пору в Америці, не можуть ніяким чином пропасти ані перейти в инші руки, тож будьте щодо тої справи зовсім спокійні.

Т. С., Ансонія, Конн. Поіменний спис надісланих Вами жертводавців ми помістили в однім числі „Свободи", а допись відложили до иншого числа. Ви повинні зрозуміти, що окрім Вашої дописи є ще много инших, котрі прийшли до Редакції скорше від Вашої. Скажіть, чи воно булоб оправдане, як би ми відложили на бік всі инші дописи, а дали першенство Вашій? Чи думаєте може, що Ваша допись є вартнійша від других? А зрештою — чи Ви не знаєте, що в Америці обовязує правило „next"?

НІЧНА СТОРОЖА НА ТОРПЕДОВІМ СУДНІ.

Один анґлійський офіцир воєнної фльоти, яка бєть ся проти Турків, описує так тяжку воєнну службу на торпедовім судні: Не маємо тут опори на березі, тому не виходимо на землю. Час від часу на один день закидаємо якор під охороною якого острова і все наражуємо ся на огонь турецьких гармат. Мусимо також уважати на пливаючі міни, які Турки порозкидали, де лише могли. Тепер часто віє полудневo-західний вітер, який наносить нам дощ і град. Ночи темні, що й на крок нічого не видно. Далеко на небозводї блискає сьвітло турецьких рефлєкторів, якими Турки нас осьвітлюють і відшукують. З трудом працює наша машина проти високих филь, ми поволи посуваємо ся вперед, корабель колишеть ся наче горіхова лупина, а коли упадає з филї в діл, поміст заливає вода. Та чорна, ледовата вода, яка сполїкує все із помосту, є страшною купелию для сторожів. При кождій гарматі стоїть на сторожи все один жовнїр-моряк — і ледви держить ся на ногах серед вітру. При кождій гарматі лежить якийсь предмет обвинений в полотно — се офіцир або моряк, спить або пробує спати, щоби бути все на час готовим, коли прийде на нього черга до роботи. Сторожу відбувають ся в той спосіб: Один моряк має сторожу від 6. години пополудни до 8. вечером. Потім іде на півгодинний відпочинок, підчас якого лагодить собі вечеру. Але вода гасить огонь, тому треба вдоволити ся зимною вечерою, яка складаєть ся з мяса і сухарів. О годині пів до девятої вертаєть ся до гармати і пробує спати до 12 в ночи, а потім іде на чотиригодинну сторожу. О 4. рано може знова іти спати у воді, серед вітру до 7. години рано. Настає день і нічна служба кінчить ся. То не жарт перебути так 13 годин на плюті і вітрі, то переходить наші сили. Кухарі готовлять для нас на ніч горяче какао. Що години кухар виносить горячий напій на поміст у кітлї, але заки винесе на поміст, більше як половину виллє йому буря. А буває, що буря вирве котел з рук і тоді остає сторожа цілу ніч без ніякого теплого покріпленя. Коли прийде день, кождий моряк, який відбув нічну службу, виглядає наче труп, йде до своєї каюти, перебираєть ся в суху одіж і кладе ся до відпочинку. Нераз буває такий утомлений, що прямо паде з ніг. На помості стоять два сторожі при рефлєкторах, а два при сиґналах. Тут має своє становище капітан корабля, який мусить тут сидіти цілу ніч, хиба що зійде до каюти на 10 мінут поглянути на мапу і випити какао. Коли ми офіцири маємо сторожу, то спимо на покладі коло гармат на дощи і вітрі враз із жовнірами. Керманич наче прикований стоїть 13 годин при кермі. Коли мине нічна сторожа, офіцири мусять при деннім сьвітлі оглянути докладно корабель, а коли треба, то велять направляти шкоди, які повстали в ночи. Та робота триває від години 9. рано до 12. вполудне. Треба також чистити гармати і торпеди. Щодень, о 5. години відбуває ся інспекция на кораблі, щоби ствердити його боєву готовість, бо знова в ночи треба бути приготованим на всякий случай.

РОДИМЦІ! ПРИ ВСІХ НАГОДАХ ЗБИРАЙТЕ ЖЕРТВИ НА ФОНД ВИЗВОЛЕНЯ УКРАЇНИ.

НОВИНКИ.

КОНФІСКАТА ДІБР В РОСІЙСЬКІЙ ПОЛЬЩІ.

У відплату за жорстоке поведенє і рабунки Москалів у Східних Прусах німецький начальний вожд поручив цивільній управі поконфіскувати російські добра, так звані донаційні в російській Польщі. Розходить ся тут о маєтки, які російське правительство свого часу поконфіскувало у польських повстанців і віддало було на уживанє московським урядникам та військовим особам. Ті посілости вертали на случай вимертя родини назад до російського правительства. Також правительство забирало собі назад ті посілости, коли в родині нема православного спадкоємця. Німецькі власти вже перепровадили конфіскату і показало ся, що тих посілостий є около 232 тисячі моргів. Арендатори тих посілостий, оскільки ними не є Москалі, можуть уживати їх дальше. В зарядах остало також велике число німецьких управителів, які передше були в зарядах. Де не було певних урядників, там Німці настановили своїх, яким можуть вповні довіряти.

—о—

СТРІЛЕЦЬКИЙ РІВ ПІД БЕРЛІНОМ.

Якийсь богатий Німець в Берліні забажав на власні очи бачити правдивий стрілецький рів, в якім німецькі жовніри перебули зиму на француськім і російськім фронті і на сю ціль визначив 4,000 марок на те, щоби біля Берліна побудувати такий рів. На такий рів найдено вже навіть місце. Іменно, викопає ся кілька таких ровів коло гарнізонового лазарету і старої площі вправ в Шарльотенбурґу коло Берліна на місци около 3500 до 4000 квадратових метрів. В тих ровах можна буде оглядати всі винаходи новочасної воєнної штуки, підземні мешканя і т. д.

—о—

ЧОЛОВІК ІЗ 47-МА КУЛЯМИ.

В німецькім лікарськім товаристві в Берліні один лікар представив одного жовніра, котрий мав 17 ран. Під лікарський догляд віддано його 8. жовтня майже в безнадійнім стані. Кромі 47 ран мав він ще в тілі 18 більших кусників шрапнеля. Коли його привезено до шпиталю, заборонено було доглядачам його розпитувати ся, де він дістав тілько ран, бо се його дуже мучило. Його положено до ліжка і сейчас заморфіновано. Звичайно по великих трудах і довгім перевожуваню жовніри приходять до шпиталю в такім стані, що найлїпше булоб для них випочати. Декотрі сплять кілька днів так сильно, що їх аж треба будити до їди. Згаданого жовніра оглянув лікар докладно аж на другий день, коли він вже відпочав. При оглядинах показало ся, що потерпіла від куль головно ліва сторона. Кулї розтріскали кости лівого підстегна і горішну часть стегна; ліве око також було вистрілене. Треба було відтяти ліве підстегно і вибрати око, бо грозило запаленє. Прочі рани, в правім колїні і на лівім рамени, лічено по можности без операций, хиба лише оперовано о стільки, що треба було виняти шрапнелеві кулї. Досьвід, зроблений в останніх війнах учить, що не треба доконче вибирати куль з тїла, о скільки вони не дають ся сильно відчувати. Коли куля лежить в рані так, що її можна легко виняти, або коли вона може спричиняти нервові болї, то тоді все винимаєть ся кулї. Лікарам таки удало ся удержати при житю сего чоловіка, мимо того, що 47 куль зранило його тїло.

—о—

АРЕШТОВАНЄ ГАЛИЦЬКОГО ЖИДА.

В Празї (в Чехії) арештували власти Арона Мілерґанда, збігця з Галичини, за те, що побирав державну запомогу, а рівночасно займав ся на велику міру торговлею збіжа. Стверджено, що Мілерґанд є богатим чоловіком. Його відставлено до карного суду в Празї.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК.

—о—

Добра посада.

— Я дістав тепер посаду в фабриці пороху.

— Тож лишіть ся там, любий приятелю; можете сподівати ся, що кождої хвилі високо вшанзуєте (підете в гору).

—о—

Для добра громади.

Судія: Ви вкрали війтови саме найкращу бараболю і то таки з поля!

Обжалуваний: Я собі думав, що то буде ганьба для громади, коли в нікого, але якраз в него є найкраща бараболя!

ФАЛШИВИЙ ПОЛЬСЬКИЙ ЕПИСКОП.

Недавно відбув ся процес у Фльоренції, в Італії, проти якогось Яна Тарновського, який подав себе за польського біскупа з Кельц. Показало ся на розправі, що він є родом з Галичини, має 27 літ і був передше слугою в дворі, де привчив ся кухарства. Подавав ся раз за епископа, другий раз за сьвященика і в той спосіб ошукував людий, які йому вірили. Але врешті його поведенє показало ся підозрілим і фльорентійський архиепископ дав знати про се поліції, яка викрила в нім простого обманця. Мимо доказів підчас процесу Тарновський все впирав ся, що він є справдішним епископом, а всїх, хто сьвідчив проти нього, — каже він — опутав лихий дух. Коли суд видав засуд на 7 місяців вязниці і 140 лірів коштів та йому оголошено сей засуд, Тарновський попав у божевілє і почав кричати, що він не піддасть ся земським судам, бо є божим слугою і має сповнити важні задачі на земли.

При всяких нагодах: на вічах, на зборах, при роботі, на забавах, на весілях, хрестинах і т. д. памятаймо про жертви теперішної війни у нашім рідним краю та збираймо як найбільше жертв на ту сьвяту ціль народну!

ТАБЕЛЬКА ПЛАЧЕНЯ МІСЯЧНИХ ВКЛАДОК

до каси Укр. Нар. Союза на фонд посмертний після кляс і віку.

Кляса А	$250
Кляса АА	$500
Кляса В	$750
Кляса С	$1000
Кляса ВВ	$1500
Кляса СС	$2000

Крім місячної вкладки після повисшої табельки кождий член без огляду на стан, вік і клясу платить еще 35 цнт. на слідуючі фонди: 10 ц. на фонд резервовий, 5 ц. на фонд убогих, 3 ц. на фонд народний і 17 ц. на фонд адміністраційний.

Місячна вкладка є стала т. зн. член буде платити тусаму вкладку через ціле житє.

Кляса	А.	АА.	В.	С.	ВВ.	СС.
вік	на $250	на $500	на $750	на $1000	на $1500	на $2000
18	22	43	65	86	1.29	1.72
19	22	44	66	88	1.32	1.76
20	23	45	68	90	1.35	1.80
21	24	47	71	93	1.40	1.86
22	24	48	72	95	1.43	1.90
23	25	49	74	98	1.47	1.96
24	26	51	77	1.01	1.52	2.02
25	26	52	78	1.04	1.56	2.08
26	27	54	81	1.07	1.61	2.14
27	28	56	84	1.11	1.67	2.22
28	29	57	86	1.14	1.71	2.28
29	30	59	89	1.18	1.77	2.36
30	31	61	92	1.22	1.83	2.44
31	32	63	95	1.26	1.89	2.52
32	33	65	98	1.30	1.95	2.60
33	34	68	1.02	1.35	2.03	2.70
34	35	70	1.05	1.40	2.10	2.80
35	37	73	1.10	1.45	2.18	2.90
36	38	76	1.14	1.51	2.27	3.02
37	40	79	1.19	1.57	2.36	3.14
38	41	82	1.23	1.63	2.45	3.26
39	43	85	1.28	1.69	2.54	3.38
40	44	88	1.32	1.76	2.64	3.52
41	46	92	1.38	1.83		
42	48	96	1.44	1.91		
43	50	1.00	1.50	1.99		
44	52	1.04	1.56	2.08		
45	55	1.09	1.64	2.17		
46	57	1.14	1.71	2.27		
47	60	1.19	1.79	2.37		
48	62	1.24	1.86	2.48		
49	65	1.30	1.95	2.60		
50	68	1.36	2.04	2.72		

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ.

(За оголошеня поміщені в сій рубриці платить ся по 1 і пів цента за кожде слово за одноразове поміщене, а за дальші поміщеня по 1 цнт. за слово за кождочасне поміщене. — Оголошень женитьби не приймаєсь.)

ВИКАЗ

убитих, ранених, полонених і пропавших Українців у теперішній війні.

СКОРОЧЕНЯ:

п. = піхота (інфантерія)
стр. = стрільці (єгри)
у. = улани
д. = драгони
а. = артилерія (полева)
а. кн. = артилерія кінна
а. гір. = артилерія гірська
а. кр. = артилерія крiпосна
г. = гавбиці (полеві)
г. т. = гавбиці тяжкі
пн. = піоніри
сап. = сапери
тр. = трен (достава амуніції і живности)
с. = санітети
л. = ляндвер (ціс. кравової оборони)
у. л. = улани ляндвери
а. л. = артилерія ляндвери
г. л. = гавбиці ляндвери
з. о. = загальне ополчення (ляндштурм)
ж. = жандармерія
ск. ст. = скарбова сторож.

Подане при імени число означає полк (регімент), батальон або дивізію.

(Дальше).

Листа утрат ч. 136
видана 3. марта 1915.

УБИТІ:

Балука Павло, 18 л. (8—24. XII, 1914)
Деркач Стефан, 18 л. (21. XII, 1914—1. I, 1915)
Калавур Василь, 15 п.
Краснопольський Стефан, 18 л. (12—13. XII, 1914)
Куцмунд Михайло, 18 л. (8—24. XII, 1914)
Меламед Семен, 18 л. (11—20. XII, 1914)
Москаль Бартко, 18 л. (13. XII, 1914)
Назар Семен, 18 л. (21. XII, 1914—1. I, 1915)
Рохач Василь, 18 л. (1—13. I, 15)
Сура Іван, (12—13. XII, 1914)
Щербаник Никола, 18 л. (1—13. I, 1915)
Ямка Кароль, 15 п.

РАНЕНІ:

Андрух Михайло, 18 л.
Бай Михайло, 15 п.
Бобак Іван, 18 л.
Бубняк Антін, 18 л.
Валкович Семен, 15 п.
Гайдуга Йосиф, 18 л.
Гамурда Іван, 18 л.
Гавришко Іван, 18 л.
Гиряк Роман, 18 л.
Гарко Дмитро, 18 л.
Гладиш Тома, 18 л.
Грибовський Іван, 18 л.
Дараш Станислав, 18 л.
Домбровський Михайло, 15 п.
Дроздик Ілько, 15 п.
Ільків Андрій, 21 з. о.
Кіценюк Іван, 31 л.
Костишин Михайло, 15 п.
Коштила Кароль, 18 л.
Ковальський Петро, 15 п.
Курась Іван, 18 л.
Курило Никола, 15 п.
Лучко Григорій, 18 л.
Маремковський Іван, 18 л.
Насалик Василь, 18 л.
Саврук Василь, 18 л.
Славінський Михайло, 18 л.
Тимейчук Дмитро, 18 л.
Цебрик Антін, 15 п.
Цьолик Петро, 18 л.
Шайнюк Михайло, 15 п.
Шпяк Петро, 18 л.
Шуба Михайло, 18 л.
Шитула Іван, 18 л.
Юрчак Станислав, 18 л.
Юрчик Дмитро, 18 л.
Юрків Омелян, 15 п.
Ющик Андрій, 18 л.
Яців Нестор, 18 л.
Яндзьо Мартин, 18 л.

ПОЛОНЕНІ:

Барецький Домин, 21 з. о.
Барецький Севастіян, 21 з. о.
Бечушко Михайло, 21 з. о.
Ванрик Василь, 21 з. о.
Василів Василь, 14 с., ран. (в Росії)
Войтух Петро, 21 з. о.
Гнатишин Петро, 21 з. о.
Головянка Йосиф, 18 л.
Глух Семен, 14 с. (в Росії)
Гочковський Іван, 18 л.
Гридзин Петро, 14 с. (в Росії)
Дудик Василь, 28 з., ран. (у шпитали в Росії)
Кавас Дмитро, 18 л.
Кшовський Пилип, 18 л.
Лідош Кость, 18 л.
Манрохід, 18 л., 9 комп.
Мавшаль Іван, 18 л.
Мединський Йосиф, 18 л.
Мудрак Франко, ран. (в Росії)
Музика Іван, 18 л.
Петришин Федько, 5 д., ран. (у шпитали в Росії)
Полюха Матвій, 18 л.
Радик Онуфрій, 18 л.
Романюк Григорій, 21 з. о.
Ровбаль Йосиф, д. (в Росії)
Свалик Стефан, 18 л.
Тиндик Іван, 18 л.
Цецула Петро, 18 л.
Шеремета Станислав, 14. с. (в Росії)

ДОПОВНЕНЯ І ПОПРАВКИ
оголошені в листі ч. 136.

До листи страт ч. 37:
Янків Іван, 35 п., ран.

До листи страт ч. 85:
Бавас Андрій, 90 п., пол.

Бернацький Никола, 90 п., ран.
Бік Тома, 90 п., ран.
Боярський Юрко (замісць Василь), 90 п., ран.
Ваврикович Іван (замісць Людвик), 90 п., уб. (2. XI, 1914)
Гис Андрій, 90 п., ран.
Гальчак Антін, 90 п., пол.
Галка Андрій, 90 п., пол.
Геронович Стефан, 90 п., пол.
Гінка Іван, 90 п., пол.
Дрозд Стефан, 90 п., пол.
Дудинський Стефан, 90 п., пол.
Касак Мартин (замісць Михайло), 90 п., пол.
Ката Іван, 90 п., ран.
Кломінко Теодор, 90 п., пол.
Кравчик (замісць Кравчук) Іван, 90 п., ран.
Пацула Йосиф, 90 п., ран.
Рабчак Антін, 90 п., ран.

Листа утрат ч. 137
видана 4. марта 1915.

УБИТІ:

Біланик Йосиф, 15 п. (21. XI, 14)
Блащишин Блажко, 15 п. (21. XI, 1914)
Бойчук Василь, 15 п. (21. XI, 14)
Козуб Михайло, 15 п. (21. XI, 14)
Кухарський, 1 у., 4 шкадр. (20. I, 1915)
Ломаш Лев, 15 п. (21. XI, 1914)
Мазуркевич Михайло, 30 п. (3. II, 1915)
Мухальський Антін, 15 п. (24—27. XI, 1914)
Олійник Никола, 15 п. (21. XI, 14)
Ровінський Стефан, 15 п.

РАНЕНІ:

Базюк Стефан, 15 п.
Берначук Юрко, 100 п.
Бідак Евстахій, 80 п.
Білявський Павло, 80 п.
Боднарчук Іван, 80 п.
Вільчинський Йосиф, 11 а. гір.
Возний Антін, 15 п.
Герасимик Дмитро, 15 п.
Гасюк Григорій, 15 п.
Гащин Антін, 15 п.
Гостинський Володислав, 100 п.
Гочинський Матвій, 15 п.
Гроховський Никола, 15 п.
Диновський Іван (Йосифа), 15 п.
Завадський, 1 у., 1 шкадр.
Липка Гриць, 30 п.
Липовчан, 1 у., 2 шкадр.
Мазурчак Петро, 15 п.
Мерещак Роман, 15 п.
Мохнацький Дмитро, 15 п.
Мухарський, 1 у., 4 шкадр.
Начушинський Іван, 30 п.
Паньків, 13 у.
Потеройко Данило, 15 п.
Пригода Іван, 15 п.
Слота Матвій, 15 п.
Собкович Людвик, 15 п.
Стець, 13 у.
Тодорюк Іван, 15 п.
Топів Стефан, 15 п.
Чорний Йосиф, 15 п.
Шастко Михайло, 15 п.
Ясіновський Дмитро, 9 д.

ПОЛОНЕНІ:

Адамовський Станислав, 55 п., ран. (в Росії)
Бабич Михайло, 55 п. (в Росії)
Барилка Никола, 55 п. (в Росії)
Блажків Яків, 55 п., ран. (в Росії)
Борусевич Іван, 55 п. (у шпитали в Росії)
Братусь Петро, 55 п. (в Росії)
Будевич Теодор, 15 п.
Будиловський Михайло, 55 п. (в Росії)
Буняк Михайло, 55 п. (в Росії)
Віблей Йосиф, 55 п. (в Росії)
Вишневський Володислав, 15 п.
Гуменюк Павло, 11 а. гір.
Гуменчук Іван, 55 п. (в Росії)
Гловацький Іван, 55 п., ран. (у шпитали в Росії)
Годин Михайло, 55 п.
Давибіда Антін, 15 п.
Демчук Василь, 15 п.
Дорош Маріян, 15 п.
Диновський Франко, 55 п. (в Росії)
Жабський Станислав, 15 п.
Калакура Стефан, 55 п., ран. (в Росії)
Книта Олекса, 11 а. гір.
Кобель Іван, 55 п. (в Росії)
Коленик Григорій, 55 п., ран. (у шпитали в Росії)
Колтун Никола, 55 п. (в Росії)
Костик Петро, 55 п. (в Росії)
Коваль Павло, 55 п. (в Росії)
Козик Павло, 55 п. (в Росії)
Купіда Михайло, 55 п., 3 комп. (у шпитали в Росії)
Купіда Михайло, 55 п., 1 комп. (в Росії)
Купина Павло, 15 п.
Лаляк Іван, 15 п.
Легкий Григорій, 55 п. (в Росії)
Лучак Стефан, 55 п. (в Росії)
Лучкевич Йосиф, 55 п.
Мартинів Григорій, 55 п. (в Росії)
Мартинів Семен, 55 п. (в Росії)
Моравський (Моравець) Альфред, 55 п. (у шпитали в Росії)
Мудрий Іван, 55 п. (в Росії)
Небесний Іван, 55 п., ран. (у шпитали в Росії)
Новаровський Михайло, 55 п., ран. (у шпитали в Росії)
Нич Григорій, 55 п., ран. (у шпитали в Росії)
Облудник Михайло, 15 п.
Олійник Яків, 55 п. (в Росії)
Пендурко Станислав, 55 п. (в Росії)
Пятькевич Іван (Якова), 15 п.
Петровський Василь, 55 п. (в Росії)
Полотнянка Петро, 15 п.
Польовий Теодор, 55 п., ран. (у шпитали в Росії)
Предемирський Павло, 15 п.
Пригода Дмитро, 55 п. (в Росії)
Пухаль Максим, 55 п. (в Росії)
Регеда Михайло (Петра), 55 п. (в Росії)
Романюк Іван, 15 п.
Ровінський Йосиф, 15 п.
Скаськів Петро, 55 п. (в Росії)
Стень Тимко, 55 п. (у шпитали в Росії)
Тарнопольський Іван, 15 п.
Тростинчин Софрон Стефан, 30 п.
Турчин Іван, 15 п.
Уніят Василь, 15 п.
Хміль Семен, 55 п. (в Росії)
Цап Михайло, 55 п. (в Росії)
Цяпута Михайло, 55 п. (в Росії)
Чорний Василь (Андрія), 15 п.
Чорний Йосиф, 55 п. (в Росії)
Чудакевич Петро, 55 п. (в Росії)
Штогрин Іван, 55 п.
Шиманський Павло, 55 п., ран. (у шпитали в Росії)

Листа утрат ч. 138
видана 8. марта 1915.

УБИТІ:

Бабяк Никола, 33 л. (8—13. XII, 1914)
Гензель Никола, 34 л. (31. XII, 14)
Глива Іван, 3 с.
Гриць Луць, 3 с.
Гриньків Данило (цивільний фірман)
Дейновець Василь, 34 л. (27—30. XII, 1914)
Долинний Теодор, 3 с.
Єдинакевич Віктор, 18 л. (8—28. XII, 1914)
Івануса Стефан, 34 л. (27—30. XII, 1914)
Качмар Григорій, 3 с.
Ключник Іван, 34 л. (27—30. XII, 1914)
Кобиця Дмитро, 34 л. (27—30. XII, 1914)
Кобинець Михайло, 33 л. (14. XII, 1914)
Костій Олесько, 24 з. о. (22. XII, 1914)
Кресан Ілько, 10 л. (4. XII, 1914)
Нучковський Адольф, 18 л. (8—28. XII, 1914)
Панич Дмитро, 34 л. (27—30. XII, 1914)
Павличко Олекса, 33 л. (8—13. XII, 1914)
Сокіл Андрій, 80 п. (6. II, 1915)
Терех Петро, 34 л. (31. XII, 1914)
Федюра Михайло, 3 с.
Федюра Пилип, 3 с.
Хома Андрій, 34 л. (31. XII, 14)
Цепляк Йосиф, 34 л. (28—31. XII, 1914)
Шепитак Никола, 33 л. (14. XII, 1914)
Шослик Лука, 34 л. (28—31. XII, 1914)
Юрків Іван, 33 л. (8—13. XII, 14)
Якубович Іван, 43 г. л. (17. XII, 1914)

РАНЕНІ:

Андрейців Стефан, 33 л.
Андрусів Данило, 33 л.
Антоник Михайло, 34 л.
Баглай Іван, 34 л.
Бар Михайло, 34 л.
Баран Теодор, 33 л.
Береза Максим, 80 п.
Близницький Іван, 30 п.
Боднар Павло, 34 л.
Богуленка Віктор, 10 л.
Бродович Іван, 34 л.
Будзяк Лев, 10 л.
Василь Михайло, 34 л.
Вітко Іван, 34 л.
Гнатів Василь, 33 л.
Гучко Йосиф, 18 л.
Гинда Іван, 34 л.
Глова Олекса, 34 л.
Горай Іван, 34 л.
Горонь Дмитро, 34 л.
Грабас Андрій, 34 л.
Грень Василь, 34 л.
Дмитрашко Никола, 34 л.
Добош Никола, 34 л.
Драцюк Олекса, 33 л.
Дрогобицький Михайло, 33 л.
Джус Іван, 33 л.
Дуб Юрко, 18 л.
Зеліховський Григорій, 33 л.
Зенько Іван, 34 л.
Ільчишин Петро, 34 л.
Кабан Іван, 34 л.
Карпинський Стефан, 33 л.
Катинський Лев, 18 л.
Боблик Стефан, 34 л.
Косів Теодр, 33 л.
Костик Іван, 18 л.
Козак Василь, 34 л.
Кравчук Іван, 33 л.
Кріль Теодор, 34 л.
Лесів Максим, 33 л.
Левко Іван, 34 л.
Левко Михайло, 34 л.
Логинський Іван, 33 л.
Лойко Василь, 34 л.
Мацьодик Іван, 10 л.
Малиновський Михайло, 34 л.
Миселко Теодор, 10 л.
Мельник Данило, 34 л.
Мрозович Войтко, 34 л.
Миляк Войтко, 18 л.
Навроцький Никола, 34 л.
Новосад Маріян, 80 п.
Островський Михайло, 10 л.
Памула Антін, 34 л.
Павлюк Стефан, 34 л.
Павлик Йосиф, 34 л.
Пітус Іван, 34 л.
Прочко Антін, 80 п.
Радванський Теофіль, 18 л.
Робанюк Теодор, 80 п.
Романів Василь, 33 л.
Рис Михайло, 80 п.
Рознар Войтко, 34 л.
Савич Теодор, 33 л.
Сейко Петро, 33 л.
Семчак Дмитро, 18 л.
Сікерничч Іван, 33 л.
Сопила Іван, 34 л.
Сосновський Іван, 34 л.
Станько Михайло, 34 л.
Тучанець Олекса, 34 л.
Турко Андрій, 18 л.
Феденків Михайло, 34 л.
Форостина Йосиф, 33 л.
Хміль Михайло, 34 л.
Цецька Іван, 34 л.
Шльомак Ярема, 18 л.
Шрамик Яким, 34 л.

ПОЛОНЕНІ:

Пеленський Олександер (кад.), 18 л. (в Росії)
Алпськевич Юліян, богослов (в Росії)
Андрійчук Стефан (Онуфрія), 9 д. (в Росії)
Бабак Василь, 20 л. (в Росії)
Бабин Данило, 34 л.
Бачук Василь, 8 у. (в Росії)
Байдак Дмитро, 30 стр. (в Росії)
Баланюк Атанас, 22 з. о. (в Росії)
Баран Олекса, 34 л.
Бажан Антін, 13 у. (в Росії)
Березюк Павло, 30 п. (в Росії)
Білковський Йосиф, 30 п. (в Росії)
Білинський Никола, 8 у. (в Росії)
Бобель Іван, 34 л.
Боднарчук Пилип, 30 п. (в Росії)
Бойчук Василь, 8 у. (у шпитали в Росії)
Бойків Михайло, 30 стр. (в Росії)
Бренюк Іван (Дмитра), 22 з. о. (в Росії)
Брікнер Іван, 34 л.
Буньовський Адам, 34 л.
Бурдан Михайло, 30 п. (в Росії)
Варварич Юрко, 22 з. о. (в Росії)
Ваврик Михайло, 22 п. (в Сербії)
Вавринцьо Олекса, 34 л.
Величко Михайло, 20 л. (в Росії)
Волошин Тимко, 30 п. (в Росії)
Вольський Андрій, 30 п. (в Росії)
Возняк Павло, 34 л.
Винничук Михайло, 20 л. (в Росії)
Вишинський Прокіп, 30 п. (в Росії)
Гарасим Олекса, 8 у. (в Росії)
Гарасимів Іван, 20 л. (в Росії)
Гобич Онуфрій, 20 л. (в Росії)
Голинський Людвик, 22 з. о. (в Росії)
Гречанюк Петро, 20 л. (в Росії)
Гриньків Іван, 34 л.
Годзик Лука, 5 г. л., ран. (в Росії)
Гойтан Василь, 9 д. (в Росії)
Горай Гринько, 34 л.
Грецко Петро, 22 з. о. (в Росії)
Грегораш (Греґорович) Петро, 20 л. (в Росії)
Грек Никола (в Росії)
Делієвський Іван, 20 л. (в Росії)
Добринецький Михайло, 30 п. (у шпитали в Росії)
Долган Іван, 20 л. (в Росії)
Драгинич Онуфрій, 20 л. (в Росії)
Душко Михайло, 34 л.
Дутчак Теодор, 9 д. (в Росії)
Жидачевський Іван, 20 л. (в Росії)
Захарко Іван, 34 л.
Іващишин Стефан, 34 л.
Їжук Стефан, 13 у. (в Росії)
Качмар Василь, 18 л.
Калкун Іван, 30 п. (в Росії)
Карасевич Володислав, 20 л. (у шпитали в Росії)
Кардаш Павло, 30 п. (в Росії)
Катеринюк Василь, 20 л. (в Росії)
Кепар Андрій, 45 г. л. (у шпитали в Росії)
Келяр Яків, 34 л.
Ключник Григорій, 34 л.
Клим Михайло, 8 у. (в Росії)
Кней Михайло, 30 п. (в Росії)
Кобак Ілько, 34 л.
Коханський Станислав, 22 п. (в Сербії)
Кочерка Михайло, 34 л.
Кочубій Андрій, 18 л.
Кольбух Іван, 34 л.
Коровяк Теодор, 22 з. о. (у шпитали в Росії)
Корилак Теодор, 34 л.
Косар Марко, 13 у. (в Росії)
Костюк Іван, 30 п. (в Росії)
Костюк Григорій, 20 л. (у шпитали в Росії)
Коваль Семен, 13 у. (в Росії)
Козак Михайло, 20 л. (в Росії)
Красілич Юрко (Андрія), 20 л. (в Росії)
Кульчицький Павло, 20 л. (в Росії)
Куликовський Федор, 20 л. (в Росії)
Купчинський Іван, 34 л.
Куровець Василь, 30 п. (в Росії)
Кушнерик Василь, 9 д. (в Росії)
Кушніт Іван, 30 п. (в Росії)
Кузина Іван, 34 л.
Ланинський Никифор, 45 г. л., ран. (у шпитали в Росії)
Лесів Данило, 20 л. (в Росії)
Лісецький Данило, 30 п. (в Росії)
Луців Михайло, 34 л.
Львовський Іван, 30 п. (у шпитали в Росії)
Магоцький Григорій, 18 л.
Майхер Іван, 34 л.
Малицький Франко, 9 д. (в Росії)
Малиновський Войтко, 18 л.
Марко Стефан, 34 л.
Матвів Григорій, 34 л.
Медак Адольф, 34 л.
Мелех Іван, 34 л.
Мельничук Никола, 30 п. (в Росії)
Мороз Дмитро, 9 д. (в Росії)
Москвинський Казимир (в Росії)
Мрочко Кароль, 13 у., ран. (у шпитали в Росії)
Мрозіцький Михайло, 20 л. (у шпитали в Росії)
Миськів Павло, 20 л. (в Росії)
Михайлів Василь, 30 п. (в Росії)
Михайлюк Михайло, 20 л. (в Росії)
Мищишин Іван, 34 л.
Налепа Михайло, 34 л.
Навроцький Франко, 34 л.
Ничка Никола, 20 л. (в Росії)
Окрепкий Василь, 20 л. (в Росії)
Онуфричинський Олекса, 22 з. о. (в Росії)
Орловський Михайло (Максима), 20 л. (в Росії)
Орпат Семен, 34 л.
Падяк Іван, 34 л.
Панчишин Іван, 34 л.
Паньків Адам, 30 п. (у шпитали в Росії)
Пелеш Михайло, 18 л.
Пентелейчук Іван, 9 д. (в Росії)
Петришин Василь, 34 л.
Петришин Дмитро, 34 л.
Піцюра Ілько, 34 л.
Пірняк Теодор, 22 з. о. (в Росії)
Похилю Іван, 20 л. (у шпитали в Росії)
Поклітар Севастіян, 9 д. (в Росії)
Поник Генрик, 30 п. (в Росії)
Постівка Антін, 3 а. (в Росії)
Поточний Дмитро, 18 л.
Процик Теодор, доброволець (в Росії)
Пухта Стефан, 34 л.
Приставський Стефан, 13 у. (в Росії)
Пришляк Стефан, 34 л.
Рекрут Володимир, 20 л. (в Росії)
Романюк Іван (Юрка), 22 з. о. (в Росії)
Росакевич Володислав Йосиф, 30 п. (в Росії)
Рожок Семен, 8 у. (у шпитали в Росії)
Саля Михайло, 34 л.
Салко Микита, 30 п. (в Росії)
Сало Стефан, 34 л.
Самотій Роман, 30 п. (в Росії)
Скірчак Юрко, 20 л. (в Росії)
Скварій Данило, 30 п. (в Росії)
Смеречинський Андрій, 11 а. кн. (в Росії)
Соха Йосиф, 13 у. (в Росії)
Соколовський Никола, 20 л. (в Росії)
Сомяк Людвик, 22 з. о. (в Росії)
Сорока Юрко, 9 д. (в Росії)
Созанський Антін, 22 з. о. (в Росії)
Сторожук Василь, 20 л. (в Росії)
Струк Дмитро, 30 п. (в Росії)
Струк Юрко, 30 п. (в Росії)
Струтинський Михайло, 20 л. (в Росії)
Суритко Іван, 34 л.
Сущко Михайло, 13 у. (в Росії)
Сьвітик Михайло, 34 л.
Телюк Станислав, 30 п. (в Росії)
Теслюк Василь, 20 л. (в Росії)
Ткачук Юрко, 3 а. (в Росії)
Тодоренчук Теодор (Костя), 22 з. о. (в Росії)
Томчак Никола, 30 п. (в Росії)
Трач Михайло, 20 л. (в Росії)
Тверді Евген, 34 л.
Тичинський Данило, 34 л.
Тимчасюк Михайло, 20 л. (в Росії)
Федейко Теодор, 30 п. (в Росії)
Федорняк Юрко, 20 л. (в Росії)
Федоровйко Лука, 20 л. (в Росії)
Федик Семен, 20 л. (у шпитали в Росії)
Ференсович Іван, 13 у. (в Росії)
Фронський Кароль (в Росії)
Фриць Йосиф, 34 л.
Хамчук Стефан, 20 л. (в Росії)
Хамчук Василь, 20 л. (в Росії)
Ходак Іван, 34 л.
Ходак Іван, 20 л. (в Росії)
Хитрий Андрій, 34 л.
Цяпа Гнат, 20 л. (в Росії)
Цяпута Дмитро, 20 л. (в Росії)
Цілінський Михайло, 9 д. (в Росії)
Чайковський Йосиф, 20 л. (в Росії)
Чаплинський Ник., 20 л. (в Росії)
Чарнецький Антін, 8 у. (у шпитали в Росії)
Чемерис Михайло, 20 л. (в Росії)
Чепелюк Стефан (в Росії)
Шередко Василь, 30 п. (в Росії)
Шевчук Прокіп, 13 у. (в Росії)
Шородок Яків, 9 д. (в Росії)
Шуба Павло, 34 л.

(Дальше буде).